GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

L’aeroport del Prat i la societat civil.

Opinió | 27/02/2007 | 13:38

L’aeroport del Prat és ara el fet més cridaner, més evident d’aquesta política.

A Catalunya es viu una etapa de desconcert i en certs aspectes de frustració. A més hi ha una incrementada hostilitat política i mediàtica en el conjunt d’Espanya, i també de l’opinió pública, contra Catalunya.

I tot això agreujat perquè no es veu que a l’àmbit polític i institucional català hi hagi una voluntat decidida de defensar el nostre autogovern i les nostres iniciatives econòmiques i socials. Però en aquest context es dóna un fet esperançador: la mobilització de sectors molt importants de la nostra societat civil per a defensar aspectes decisius de la nostra economia i del nostre pes com a país a Espanya mateix i a tot el Món. Concretament el paper que ha de jugar l’aeroport del Prat com a motor econòmic de Barcelona i de Catalunya i també com a factor de desenvolupament general espanyol.

El tema de l’aeroport del Prat, més enllà fins i tot de la seva transcendència econòmica, planteja la qüestió de quin és el paper de Barcelona i de Catalunya en el marc espanyol i europeu. I per tant de la seva projecció internacional. Es discuteix si ha de seguir essent vàlid per Catalunya allò de que “el nostre món és el Món”, i de que hem de pujar al cavall de la internacionalització i de la globalització amb energia i ambició, o si ens hem de conformar a ser, a nivell europeu i mundial una modesta capital de província.

Ja a l’època dels governs socialistes dels 80 i dels 90 –sobretot a partir del moment que la transició política va estar consolidada- es va endegar una operació molt potent tendent a aplicar a Espanya el model francès de distribució del poder, de la riquesa i en general del pes social i cultural. En aquest sentit, què és França?

França és primer París. En segon lloc, també París. En tercer lloc, novament París. I més París. Finalment, en el lloc cinc o sis apareixen Lió, Marsella, Bordeus, etc. I això en tots els terrenys i en tots els sentits.

Aquesta idea d’Espanya ja ve de lluny, de molt lluny. Però la nova situació espanyola des dels anys 80, amb un país més emergent, políticament consolidat, en fase econòmica creixent i amb la seguretat que dóna la integració europea li varen donar un nou impuls . Primer, com deia, ja durant l’etapa socialista de finals dels 80 i primers dels 90. Després, amb més força, durant els vuit anys de govern del PP. I ara, novament, amb el PSOE.

L’aeroport del Prat és ara el fet més cridaner, més evident d’aquesta política. Però ho ha estat, també i molt, la política d’infraestructures i molt especialment el TGV. Entre altres coses. I ara tot això amb l’agreujant, com deia, que a Catalunya hi ha desconcert i sembla que poca voluntat política de defensar un projecte de país.

Però en aquest marc preocupant hi ha un fet positiu que pot arribar a ser molt important. I és que per primer cop en molt de temps hi ha una mobilització seriosa i decidida de la societat civil. De diversos sectors de la societat civil, però sobretot del món econòmic i empresarial. Això és una molt bona notícia.

Ho és en primer lloc perquè durant molts i molts anys aquest sector social i econòmic s'ha mobilitzat poc. És un bon senyal que ara ho faci, tot i que per altra banda posa de manifest que en la política de discriminació contra Catalunya en el camp econòmic en general i especialment en el de les infraestructures s'ha arribat a un punt extrem. Però el cas és que hi ha reacció. Una reacció potent i sembla que ben portada . I al marge de la política.

És bo per un país –i és necessari- que hi hagi el màxim de compenetració entre política i societat. Que hi hagi colideratge de classe política i societat civil. Però hi ha moments, o èpoques llargues, en què no es donen les condicions per a què això sigui així. I que o l'un o l'altre ha de passar al davant.

Ara és un moment poc favorable políticament parlant. Un moment políticament poc clar des del punt de vista del projecte de país i de voluntat, com ja he dit. Per això és tan important, i esperançador, que la societat civil agafi molt de protagonisme en la defensa d'una solució per a l'aeroport del Prat que no condemni Barcelona i Catalunya a un paper del tot secundari.

És d'agrair i se'ls ha de felicitar.

Al meu entendre és positiu que –pel que s'està veient- aquesta mobilització es faci al marge del món polític. Sóc dels qui creuen que a la llarga un país no pot anar bé sense bona política. És més, tota aquesta mobilització social no serà prou eficaç si finalment no enllaça amb la política: amb el Govern, amb l'oposició, en general amb la classe política. Però passa de vegades que en un país la política passa un moment difícil, confús, poc eficaç. Un moment en què la política no pot defensar bé els interessos de país, o en tot cas no els defensa bé. En que no és capaç de prendre la iniciativa. I malament rai si això dura molt. Però malament també si en aquell moment la societat no surt a defensar sense complexos l'interès del país.

Hi ha moments i objectius concrets, en què la societat pot aconseguir més que ningú. Que els interlocutors –en aquest cas, el Govern i l'Administració de l'Estat- li faran més cas que a la classe política. Que els respectaran més. Tenim motius per a creure que ara, i en el tema que es debat, molt probablement això és el que passa a Catalunya.

El món polític català no pot deixar de reclamar el que és el dret i la necessitat de Catalunya, per més decebedor que fins i tot ara hagi estat la conducta del Govern Central. Però serà bo que avui per avui aquesta iniciativa concreta sobre l'aeroport del Prat segueixi essent civil. De la societat civil.

Tot això convida a recordar que en l'inici del catalanisme ara fa poc més de cent anys, quan el moviment polític encara no estava prou estructurat ni era prou potent, algunes iniciatives de la societat civil varen tenir una gran eficàcia, en defensa tant de l'economia catalana com de la identitat nacional, i també com a factor engegador del que després, durant tot el segle XX, va ser el motor de Catalunya. Aquest record, en un moment per altra banda difícil per al país, ens dóna confiança.

Autor: Jordi Pujol
Jordi Pujol